

Pau Vallvé: «Estic bé, per això el disc aporta més solucions que problemes»

'Life vest under your seat' és el títol del nou disc de Pau Vallvé que arriba avui al mercat

Pau Vallvé | Montse Capdevila

Life vest under your seat (autoeditat, 2019) -'el salvavides és sota el teu seient'- és el setzè disc de la trajectòria de **Pau Vallvé** i el cinquè signat amb el seu nom. Dotze noves cançons d'un artista prolífic, amb vint anys als escenaris i dues llargues gires presentant el seus dos anteriors treballs, i que cada cop l'encerta més a l'hora de comunicar-se en positiu.

Dilluns Enderrock estrenava la cançó "Penalti i gol és gol", cançó que diu ?va ser relaxar-se i va sortir el sol (...) adeu al pou'. És el disc més lluminós de Pau Vallvé encara que tingui un final agredolç?

Pau Vallvé: Sí, ha sortit sense voler. Els discos em surten sols i fins que no els faig no sé de què van. La gent ja em va dir de l'anterior que ja no era tan trist i senzillament és el següent pas del disc d'abans. És conseqüència d'una situació del que he viscut fent el disc, ho reflecteix bastant, en el sentit que m'he trobat sent per a diverses persones la que havia de donar ànims. Segurament

perquè estic més positiu, he hagut de fer aquest altre paper. El disc toca les mateixes temàtiques de sempre, però des de la persona que està bé, que aporta més solucions que problemes.

Què t'agrada de la ironia que sempre la fas servir, fins i tot amb la llista de frases fetes que serveixes en alguna cançó?

P.V: La gent que em seguiu des del principi sabeu com la ironia, la conya i la sorna ha estat present. No s'havia colat més a altres discos de la meva trajectòria recent perquè durant un temps vaig voler allunyar-me de la faceta **Estanislau Verdet**, volia dir "ara soc seriós". Però en aquest disc hi ha dues cançons molt **Estanislau Verdet**: "Les flors vermelles" i "Quina sort". La primera és una mena de continuació de "Mitocondris i citoplasmes", de l'àlbum *L'all ho és tot pels anglesos* (Música Global, 2008), que era una mena de carta als Reis del que volia i resulta que he fet un #10yearschallenge perquè deu anys després tinc el que volia, la casa, l'hivern i algú amb qui passar-lo, i faig acabar les dues cançons igual. I "Quina sort" té a veure amb com em va impressionar molt tot l'enrenou que van muntar els de No Callarem quan vaig tocar a la presó Model per defensar la llibertat d'expressió i rebutjar l'empresonament d'artistes pel que deien en les seves cançons. La lletra de la cançó fa un 'com que no podem dir res, doncs direm que tot és lo màxim' i ja ens entendrem amb el món al revés.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=uQnpZ1CcpX8>

Titules el disc amb aquesta frase dels avions en anglès però el disc és en català. Has patit complexos en l'escena musical, o quines finestres obres en català?

P.V: Tinc la sort que sempre he fet bastant el que he volgut. **Estanislau Verdet**, la música amb xilòfons d'**U_Ma**, cançons molt TV3 i després directes més *hardcores*. Soc un músic que sempre estic molt megaemprenyat com a persona però m'he reconciliat, estic en un moment en què aparco la part crítica o de corcó.

En el pla musical es nota un canvi a les veus...

Suposo que amb tots els concerts que porto alguna cosa evoluciona. Jo no en tinc la sensació però m'ho ha dit més gent, els que cada dos anys em sentiu a la sortida del disc. Aquest és un àlbum més cru que el doble disc anterior, que combinava més sonoritats electròniques i pop. Aquest està gravat d'una tirada amb guitarra, baix i bateria, no hi ha pirotècnia, amb la veu molt endavant per prioritzar les lletres.

Pau Vallvé Foto: Montse Capdevila